

Mỗi Năm Chống Cộng Một Lần!

Huỳnh Quốc Bình

... đừng nghe lời giảng dạy của thành phần “giáo quyền” bất xứng, gồm những tay sợ Vc hơn sợ Thiên Chúa, rồi muốn người khác cũng giống mình là tiếp tục cúi đầu tuân phục bọn côn đồ Vc...

Người Việt Nam chân chính không thể bày tỏ lòng yêu nước theo kiểu vung vít thề rằng, “chống cộng đến giọt máu cuối cùng” tại các bàn tiệc đầy ắp rượu thịt, nhưng khi cần đổ một vài giọt mồ hôi cho công việc chung hay chuyện chống cộng cũng không dám. Nếu tôi là người như thế, tôi không thật sự yêu nước hay chống cộng.

Nhân thời điểm người Việt tị nạn Vc tưởng niệm Quốc Hận 30-4, tôi hân hạnh nghe được bài phát biểu của Ông Võ Đại Tôn mà nhiều người chống cộng trân trọng gọi là Chiến Sĩ Võ Đại Tôn (VĐT). Lần phát biểu cho ngày Tưởng Niệm Quốc Hận 30-4, năm thứ 46, Chiến Sĩ VĐT đã cho rằng, chúng ta không chỉ đợi đến ngày 30-4 hằng năm rồi mới tưởng niệm, mà chúng ta nhớ đến ngày quốc hận của dân tộc mỗi ngày, chúng ta nhớ đến cảnh tan thương của đất nước hiện nay.

Quý độc giả có thể xem hay nghe chính xác những gì Chiến Sĩ VĐT nói tại link này: <https://youtu.be/xysjdHGTm6s>
Tuy giọng nói của ông thật trầm buồn, nhưng hết sức quyết liệt. Tôi nghĩ những ai quan tâm đến đất nước Việt Nam hay tưởng niệm ngày Quốc Hận 30-4, nên nghe cho biết.

Nhắc đến Chiến Sĩ VĐT, người ta nhớ ngay đến bài Thơ của ông với biệt danh Hoàng Phong Linh, “Mẹ Việt Nam ơi! Chúng Con Vẫn Còn Đây” đã được nhạc sĩ Nguyễn Ánh 9 phổ nhạc, và ca nhạc sĩ đấu tranh Nguyệt Ánh – Việt Dzũng trình bày. Dĩ nhiên đây là một trong những nhạc phẩm bọn Vc căm phẫn phổ biến. Quý độc giả có thể nghe từ link này của Phong Trào Hưng Ca:

<https://youtu.be/EK2SxwQB7Ps>

Nhắc đến Chiến Sĩ VĐT, người ta nhớ nhất về chi tiết ông trở về Việt Nam vào đầu Thập Niên 80, với hoài bão, “Giải trừ đế chế cộng sản và quang phục quê hương” và đã bị kẻ thù bắt giam và đày đọa hằng chục năm. Dù vậy chính ông đã xống lưng “tát vào mặt” nhà cầm quyền Việt cộng (Vc) qua lời tuyên bố trong cuộc họp báo quốc tế do chính bọn Vc tổ chức tại Hà Nội ngày 13 tháng 7 năm 1982, “Tôi không phản bội bất cứ ai đã giúp đỡ, ủng hộ tôi. Tôi tiếp tục duy trì lập trường chính trị

của tôi để tranh đấu cho tự do và giải phóng dân tộc. Tôi sẵn sàng nhận bất cứ một bản án nào mà chế độ cộng sản dành cho tôi...”

Người viết bài này nhắc đến lời khẳng khái của Chiến Sĩ VĐT chỉ để muốn nói rằng, lời nói ấy hay những hành động dấn thân của những ai dám rời bỏ nơi êm ấm để trở về quốc nội chiến đấu, hay những ai hết lòng vì công cuộc đấu tranh chống cộng, đã ít nhiều ảnh hưởng đến tinh thần tranh đấu của tôi và nhiều người trẻ khác trong thời điểm đó và suốt hơn ba Thập Niên qua.

Khi tôi đang viết bài này, đất nước Việt Nam “chưa mất” vì chưa bị bọn Tàu cộng trắng trợn nện những gót giày xâm lược lên đó, nhưng đã mất theo kiểu chúng nắm đầu đám thủ lãnh đảng cướp Việt cộng. Thực chất thì đám cộng phi đã vâng lệnh quan thầy của chúng là Trung cộng, kẻ thù ngàn đời của dân tộc Việt Nam, cho tụi Tc thuê đất đai dài hạn đến 99 năm. Hành động bán nước cầu vinh của đám lãnh tụ đảng cướp Vc, không còn gì để chối cãi nữa.

Nhìn vào công hàm bán nước của Hồ Chí Minh và tập đoàn csVN đã được Vc Phạm Văn Đồng ký ngày 14 tháng 9 năm 1958 đã cho phép những người còn liêm sỉ và tự trọng, phải nhìn nhận rằng đảng csVN đã bán quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa cho kẻ thù phương Bắc hơn nửa thế kỷ qua. Hiện nay chúng vẫn tiếp tục bán hay dâng thêm nhiều phần đất của ông cha chúng ta cho bọn Chệt cộng xâm lược, như đã nói.

Nhắc đến Quốc Hận 30-4, người Quốc Gia chân chính phải nghiêng mình kính phục những vị Tướng, Tá của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã tuần tiết vì không giữ được thành, những chiến sĩ chiến đấu anh dũng đến đến giờ chót để sa vào tay giặc và ngòì tù nhiều năm.

Nhắc đến Quốc Hận 30-4, người Việt có sự thủy chung, không thể quên ơn những ai đã chiến đấu cang trường cho sự tự do của người dân miền Nam. Trong số các vị đó, có người đã mất mạng, có người thân thể không còn nguyên vẹn, và nhiều người sau khi được tự do tại hải ngoại vẫn không quên đồng bào mình bên quê nhà, vẫn tiếp tục chống cộng, bảo vệ ngọn Cờ Vàng chính nghĩa cho đến nay.

Nhắc đến Quốc Hận 30-4, người viết tin rằng chỉ có bọn đón gió trở cò, bọn ăn cơm Quốc Gia thờ ma cộng sản, bọn buôn thần bán thánh, bọn không có Tổ Quốc và đám người thường “đi trên mây” lúc nào cũng hài lòng với câu “tôi không thích chuyện chính trị” nhưng khi giặc cộng chiếm miền Nam, bọn này hối hả dẫn bầu đoàn, thê tử xuống tàu, lên phi cơ, chạy trước người ta; nhưng khi Vc mở cửa để chiêu dụ “áo gấm

về làng” hầu thu tóm ngoại tệ, bọn này vội quay về Việt Nam “làm từ thiện”, “làm tôn giáo”, “làm văn hóa” với vỏ bọc “không làm chính trị”, mới không quan tâm đến tình trạng đồng bào mình sắp thành nô lệ cho bọn Chệt cộng. Người Việt Nam nào còn lương tri, còn chút tình với quê hương, dân tộc, đều phải cảm thấy xót xa trước vận nước điêu linh và phải ghi nhớ ngày 30-4-75 là ngày tang thương của cả dân tộc Việt Nam chúng ta.

Nhắc đến Quốc Hận 30-4, có những chuyện tôi muốn quên mà sao vẫn nhớ. Tôi kể lại những điều này không phải vì bức tức, nhưng để chúng ta thấy rằng, không phải ai cũng cho rằng ngày đó là ngày tang thương của dân tộc. Bằng chứng là có kẻ đã ngu xuẩn đến độ cho rằng, nhờ ngày 30-4-75 mà bây giờ bọn chúng mới được may mắn có mặt tại Mỹ hay các nước tư bản, tự do, để hưởng thụ vật chất. Loại này cũng đông lắm, “đông như quân Nguyên” ngày xưa.

Chính vì cái ngày 30-4-75 nên ngày nay mới có cái đám con cháu bọn Vc trà trộn trong làn sóng tị nạn để hưởng thụ vật chất, để đạt các bằng cấp cao tại các đại học Mỹ, để trở về thay cha ông chúng nó tiếp tục đề đầu, cỡi cổ dân lành, hoặc tìm đường ở lại Mỹ hưởng thụ vật chất. Điển hình khoảng tháng 11 năm 2019 mới có vụ vài đứa du học sinh đến từ Việt Nam của đại học OSU (Oregon State University) tìm cách treo cờ đỏ Vc trong phạm vi nhà trường. Bọn này không làm việc đó vì ngu dại mà chắc chắn chúng nó đang thi hành chỉ thị của Vc. Điều đáng nói là sau đó, có một cô Việt Nam tại Oregon, từng tốt nghiệp đại học tại Hoa Kỳ, đã có chồng, có con; thân phụ cô là một cựu sĩ quan cao cấp Việt Nam Cộng Hòa, từng bị tù cải tạo Vc trên dưới 13 năm tại miền Bắc, nhưng cô ta đã viết trên facebook với lời lẽ bênh vực hành động khiêu khích của đám du học sinh và còn sử dụng những từ ngữ hỗn xược hay trích thượng đối những người chống cộng.

Trường hợp phũ phàng nêu trên xảy ra, có phải vì miền Nam Việt Nam lọt vào tay cộng sản hay không? Hỏi và trả lời, chính vì cái ngày đó, cho nên mới sản sinh ra những người trẻ, con của người Quốc Gia mà lại mơ hồ về cộng sản, mơ hồ đến độ bênh vực một chế độ độc ác, từng đầy ải cha mình, tàn phá đất nước và dân tộc mình. Nhắc đến chuyện này, tôi xin nói thêm, tôi thách tụi này mang biểu tượng của Đức Quốc Xã vào cộng đồng người Do Thái. Tôi thách tụi này làm sống lại hình ảnh nô lệ ngay trong cộng đồng người Mỹ da màu. Đây là điều mà bọn tay sai Vc cần ý thức để không phải hối hận vì thái độ quá khích của mình.

Chưa hết, vào giữa Thập Niên 80, trong một cuộc biểu tình chống cộng tại miền Bắc California, chính tại tôi và một số người từng nghe những câu nói “cực kỳ” vô ý thức, nhấn tâm và mất dạy rằng, “biểu tình chống cộng là làm chuyện ruồi bu”, chỉ vì những kẻ đó thấy người ta đứng ra tổ chức hoặc tham dự vào những đoàn biểu tình, trương Cờ Vàng và biểu ngữ để lên án tội ác cộng sản tại Việt Nam.

Tôi có thể nói, hầu hết các cuộc tập hợp ngoài trời hay trong các hội trường do người Quốc Gia tổ chức hằng năm vào ngày Quốc Hận 30-4 hay những lần bất định kỳ, đều với mục đích chung là lên án tội ác Vc, đồng thời kêu gọi thế giới, đặc biệt là chính quyền Hoa Kỳ áp lực nhà cầm quyền Vc, thả vô điều kiện những những người tù chính trị gồm Quân, Công, Cán, Chính của Việt Nam Cộng Hòa, bị chúng giam cầm trong các nhà tù khổ sai trên hai miền Nam Bắc, sau ngày chúng cưỡng chiếm Miền Nam, theo lệnh của khối cộng sản quốc tế.

Hơn bốn mươi năm qua, người Việt tị nạn cộng sản tiếp tục chống cộng, bởi mọi người ý thức rằng, chống Vc là chống tội ác, chống bất công, chống lại các hành động cướp của giết người mà bọn chúng tạo ra hằng ngày, và nhất là tội buôn dân bán nước của chúng. Chống cộng không phải là “làm chính trị” mà là ý thức chính trị; hay nói một cách khác, đó là một nghĩa vụ của người Việt Nam lương thiện, tử tế và liêm sỉ. Chỉ có những kẻ mồm cứ oang oang tuyên bố, “tôi không thích chuyện chính trị” hoặc “tôi không muốn dính dấp đến chính trị”, nhưng khi muốn được yên thân hay đạt quyền lợi cá nhân, bọn này vô cùng “chính trị” nhưng mà là loại chính trị tồi tệ hay tồi bại, mới ngại nhắc đến Quốc Hận 30-4, hoặc tưởng niệm ngày đau buồn này của dân tộc.

Tôi vượt biển tìm tự do và được định cư tại Hoa Kỳ vào tháng 5 năm 1980. Dĩ nhiên, năm đầu tiên tôi không có dịp tham dự tưởng niệm Quốc Hận 30-4 cùng với quý đồng hương của mình, nhưng kể từ những năm kế tiếp cho đến nay, tôi chưa lần nào vắng mặt trong những buổi người Việt tị nạn cộng sản tổ chức ngày quốc hận, để đấu tranh cho đồng bào bên quê nhà sớm có được tự do dân chủ, bằng nhiều hình thức và nhiều nơi khác nhau. Tôi không kể ra điều này như thể là một thành tích, nhưng để nói rằng, nhớ đến ngày tang thương của dân tộc hay tưởng niệm Quốc Hận 30-4 là hành động của những người Việt Nam có lòng tự trọng và liêm sỉ.

Vì tôi là Cơ Đốc Nhân nên xin khép cho tôi được nói điều này với các Cơ Đốc Nhân khác. Chắc quý vị đã từng nghe những lời giảng dạy ra rả rằng, con dân Chúa phải biết tuân phục chính quyền như Kinh Thánh đã dạy. Thật sự Kinh Thánh có dạy con dân Chúa phải tuân phục một

chính quyền lo cho dân và kính người đáng kính, phục người đáng phục. Không có chỗ nào trong Kinh Thánh dạy con dân Ngài đầu phục bọn côn đồ hay bọn cướp bao giờ. Hãy mở Kinh Thánh, sách Rô-ma 13 để biết rõ Sứ Đồ Phao-lô đã nói gì về điều đó. Hãy tuân phục Kinh Thánh, đừng nghe lời giảng dạy của thành phần “giáo quyền” bất xứng, gồm những tay sợ Vc hơn sợ Thiên Chúa, rồi muốn người khác cũng giống mình là tiếp tục cúi đầu tuân phục bọn côn đồ Vc đã và đang cướp của, giết người, bán nước hại dân tại Việt Nam ngày nay, như đã nói.

Anh chị em có thể đọc thêm bài viết mấy năm trước đây của tôi, “Thư Không Niêm Gởi Những Anh Chị Em Tin Lành và Công Giáo” <https://huynhquocbinh.net/2018/06/15/thu-khong-niem-goi-nhung-anh-chi-em-tin-lanh-va-cong-giao/>

Kết luận

Không một tên cướp hay đảng cướp nào muốn mọi người nhớ mãi những hình ảnh đau thương, tang tóc mà bọn chúng tạo ra cho những nạn nhân của chúng. Đảng cướp Vc cũng vậy, chúng rất muốn người dân miền Nam Việt Nam chóng quên ngày Quốc Hận 30-4 để chúng an tâm tiếp tục đè đầu, cưỡi cổ những người thấp cổ, bé miệng, đang nằm trong sự kiểm kẹp của chúng. Để làm được việc đó, chúng có cả khối đũa muối mặt ăn lương chế độ, để viết bài ru ngủ những người nhẹ dạ.

Với những bằng chứng hùng hồn về tội ác và tội bán nước cầu vinh của bọn cộng phỉ, thiết nghĩ con dân Việt Nam trong và ngoài nước cần ý thức một cách sâu sắc về quê cha, đất tổ và dân tộc mình đang bị đọa đày, hầu tránh những hành động hay lời nói có lợi cho Vc và Tc.

Nếu người Việt trong nước không can đảm đồng loạt vùng lên, còn người Việt tị nạn Vc ở hải ngoại, mỗi năm chống cộng một lần, rồi sau đó không làm gì cả; chắc chắn dân tộc Việt Nam sẽ trở thành nô lệ ngàn đời của quân xâm lược Tàu cộng.

Huỳnh Quốc Bình

Email: huynhquocbinh@yahoo.com

Chuyển Đến: Võ Đại Tôn – Ngày 27/4/2021

www.vietnamvanhien.net